

Kniha Daniel – číslo štyridsaťštyri

Odhaľovanie stratených základov: Prorocké pravdy Williama Millera a posledné dni adventizmu

Jeff Pippenger

2024-01-08

Základné pravdy Williama Millera boli počas štyroch generácií adventizmu zakryté. Obnova týchto základných právd je predstavená v jeho druhom sne a v Biblii i v Duchu proroctva je opakovane označená ako dielo, ktoré má Boží ľud posledných dní vykonať. Millerov sen poukazuje na to, že keď muž s kefou na odstraňovanie nečistoty obnoví klenoty, budú žiať desaťkrát jasnejšie než slnko.

Millerov rámec bol založený na rozpoznaní dvoch pustošiacich mocností pohanstva, po ktorých nasledovalo pápežstvo, a svedectvo apoštola Pavla v druhej kapitole Listu Tesaloničanom poskytlo Millerovi kotvu pre jeho rámec. Pavol tam označuje, že pohanský Rím zadržiaval pápežstvo, aby nepovstalo k moci, až kým nebol pohanský Rím odstránený. V 2. Tesaloničanom Pavol poskytol aj kotvu pre rámec Future for America, keď poukázal na to, že „človek hriechu“ v tejto kapitole je zároveň predstavený aj ako kráľ, ktorý sa povyšuje, v Danielovi, v jedenástej kapitole a v tridsiatom šiestom verši.

Je nevyhnutné vidieť, že nárast poznania v hnutí prvého i tretieho anjela bol priamo spojený s Pavlovým svedectvom v druhej kapitole Tesaloničanom. V čase konca roku 1798, a takisto aj v roku 1989, bola kniha Daniel odpečatená, čím sa začal trojstupňový proces skúšky. Tento proces skúšky vždy vytvára dve triedy uctievačov v dejinách, v ktorých je kniha Daniel odpečatená. Je nevyhnutné vidieť Pavlove spisy v súvislosti s nárastom poznania v čase konca, lebo práve v tej kapitole Pavol varuje, že tí, ktorí neprijímajú „lásku pravdy“, dostanú od Boha mocné blúdenie. Toto mocné blúdenie je tým, čo prichádza na bezbožných v dvanástej kapitole knihy Daniel, ktorí odmietajú nárast poznania. V oboch dejinách sa mocné blúdenie najbezprostrednejšie vzťahuje na adventizmus.

„Ten, ktorý vidí pod povrch, ktorý číta srdcia všetkých ľudí, hovorí o tých, ktorí mali veľké svetlo: ‚Netýra ich bolesť ani úžas nad ich mravným a duchovným stavom.‘ Áno, zvolili si svoje vlastné cesty a ich duša má záľubu vo svojich ohavnostiach. Aj ja si zvolím ich bludy a uvediem na nich to, čoho sa boja; pretože keď som volal, nikto neodpovedal; keď som hovoril, nepočúvali, ale páchali zlo pred mojimi očami a zvolili si to, v čom som nemal záľubu.‘ ‚A preto im Boh pošle mocné pôsobenie bludu, aby uverili lži,‘ pretože neprijali lásku pravdy, aby mohli byť spasení, ale mali záľubu v nepravosti.‘ Izaiáš 66:3, 4; 2 Tesaloničanom 2:11, 10, 12.

„Nebeský Učiteľ sa pýtal: ‚Aké silnejšie poblúdenie môže oklamať myseľ než predstieranie, že staviate na správnom základe a že Boh prijíma vaše skutky, kým v skutočnosti mnohé veci uskutočňujete podľa svetskej politiky a hrešíte proti Jehovovi? Ach, je to veľký klam, podmanivý blud, ktorý ovláda mysle, keď si ľudia, ktorí kedysi poznali pravdu, mýlia formu zbožnosti s jej duchom a mocou; keď sa domnievajú, že sú bohatí, zbohatli a nič nepotrebujú,

hoci v skutočnosti potrebujú všetko.““

„Boh sa nezmenil vo svojom postoji voči svojim verným služobníkom, ktorí si zachovávajú svoje rúcha nepoškvrnené. Mnohí však volajú: ‚Pokoje a bezpečnosť,‘ zatiaľ čo na nich prichádza náhle zahynutie. Ak nenastane dôkladné pokánie, ak ľudia nepokoria svoje srdcia vyznaním a neprijmú pravdu tak, ako je v Ježišovi, nikdy nevojdu do neba. Keď sa v našich radoch uskutoční očisťovanie, už nebudeme pokojne odpočívať a chváliť sa, že sme bohatí, zbohatli sme a nič nepotrebujeme.““

„Kto môže pravdivo povedať: ‚Naše zlato je prečistené v ohni; naše rúcha sú nepoškvrnené svetom?‘ Videl som nášho Učiteľa, ako ukazoval na rúcha takzvanej spravodlivosti. Keď ich strhol, odhalil nečistotu pod nimi. Potom mi povedal: ‚Nevidíš, ako okázalo zakryli svoju nečistotu a skazenosť charakteru?‘ „Ako sa len verné mesto stalo smilnicou!“ Dom môjho Otca sa stal domom kupectva, miestom, odkiaľ odišla božská prítomnosť a sláva! Pre túto príčinu je tu slabosť a sila chýba.““ Testimonies, zväzok 8, 249, 250.

Adventizmus bol „verným mestom“, keď v roku 1844 hlásal Polnočný výkrik. Do roku 1863 začal proces odmietania „základov“, ktoré boli položené prostredníctvom služby Williama Millera. Keď začali odkladať základné pravdy, a tak ich prikrývať falošnými šperkmi a mincami, budovali nový základ. Tí, ktorí túto prácu začali, vykonali a pokračujú v nej, sú v spisoch Ducha proroctva predstavení ako „tí, ktorí mali veľké svetlo“.

„Veľké svetlo“, ktoré kedysi mali, bolo v Millerovom sne znázornené ako drahokamy v skrinke, ktoré Miller položil na stôl uprostred svojej izby a ktoré žiarili jasnejšie než „slnko“. V práve citovanej pasáži sestra Whiteová označuje „tých, ktorí mali veľké svetlo“, no „zvolili si svoje vlastné cesty“.

V roku 1863 si zvolili novú cestu. Hovorí, že je to „očarujúci blud, ktorý sa zmocňuje mysli, keď si ľudia, ktorí kedysi poznali pravdu, mýlia formu zbožnosti s jej duchom a mocou; keď sa domnievajú, že sú bohatí, zbohatli a nič nepotrebujú, zatiaľ čo v skutočnosti potrebujú všetko.““

Ona označuje laodicejský stav, ktorý ona i jej manžel určili ako nastalý v roku 1856. Potom boli skúšaní sedem rokov, no v roku 1863 v skúške neobstáli a začali budovať falošný základ, ktorý prináša silný blud z Pavlovho výstražného posolstva v Tesaloničanom. Pavlova výstraha v Tesaloničanom je kotvou tak pre hnutie na začiatku, ako aj na konci adventizmu a dokonale sa zhoduje s Millerovým snom, ktorý sa vzťahuje na začiatok i koniec adventizmu. Jeho sen ukazuje, že keď bude dokončené dielo obnovy pôvodných klenotov pravdy, tieto pravdy budú žiať desaťkrát jasnejšie než vtedy, keď prvý raz zažiarili pri Polnočnom volaní na začiatku adventizmu. Ako je možné, že Millerovo porozumenie žiari teraz jasnejšie než vtedy, keď prvýkrát rozpoznal pravdu?

Na dvoch posvätných tabuľkách 2. kapitoly Habakuka je znázornených niekoľko právd. Tieto pravdy boli v Millerovom sne predstavené ako drahokamy, ktoré budú napokon obnovené v posledných dňoch, tesne pred Polnočným volaním. Falošné drahokamy, ktoré sú v Millerovom sne vynášané von oknom, predstavujú jednak falošné učenia, ktoré boli vnesené do adventizmu, aby vytvorili falošný základ, a zároveň aby skryli pravý základ; predstavujú však aj tých, ktorí sa

odmietajú pustiť falošných učení, z ktorých sa skladá falošný základ. „Denná obet“ bola kotvou rámca pravdy Williama Millera, ktorý ustanovil pôvodný základ, a v posledných dňoch „denná obet“ symbolizuje nielen pohanstvo, ako to Miller správne rozpoznal, ale je aj symbolom vzbury, ktorá vytvorila falošný základ.

Biblia, Duch proroctva a dejiny jednomyselne svedčia o tom, že volanie hodiny súdu v rokoch 1798 až 1844 bolo ohlasovaním posolstva, ktoré objavil a predložil William Miller. Preto sa toto hnutie nazýva milleritické hnutie. Logicky vzaté, zavrhnúť toto hnutie znamená zavrhnúť svetlo, ktoré zažiarilo v roku 1798 a ktoré Daniel označil za rozmnoženie poznania.

Izaiáš hovorí o opilcoch Efraima a stotožňuje týchto opilcov s posmievačnými mužmi, ktorí vládnu ľudu Jeruzalema. Izaiáš označuje, že nie sú opití doslovným vínom, ale sú opití duchovným vínom. Duchovné víno v Biblii je podľa kontextu buď pravé, alebo falošné učenie. Opilci Efraima sú opití falošným učením, ktoré je vínom Babylona, ako ho predstavuje smilnica z Týru v sedemnástej kapitole Zjavenia a ako ho predstavuje Bélšaccar počas svojej poslednej noci hodovania.

Izaiáš označil následky duchovnej opitosti, ktorá prichádza na posmievačov, ktorí vládnu ľudu Jeruzalema.

Zastavte sa a žasnite; vykriknite a kričte: sú opití, ale nie vínom; tackajú sa, ale nie od opojného nápoja. Lebo Hospodin vylial na vás ducha hlbokého spánku a zavrel vaše oči; prorokov a vašich vodcov, vidcov, prikryl. A každé videnie sa vám stalo ako slová zapečatenej knihy, ktorú podávajú učenému a hovoria: Čítaj toto, prosím. A on povie: Nemôžem, lebo je zapečatená. Potom sa kniha podá tomu, kto nie je učený, so slovami: Čítaj toto, prosím. A on povie: Nie som učený. Preto Pán povedal: Keďže sa tento ľud približuje ku mne svojimi ústami a svojimi perami ma ctí, ale svoje srdce vzdialil ďaleko od mňa a jeho bázeň pred mnou je naučená podľa ľudského prikázania, preto, hľa, ja budem ďalej konať podivuhodné dielo medzi týmto ľudom, podivuhodné dielo a zázrak; lebo múdrosť jeho múdrych zanikne a rozumnosť jeho rozumných bude skrytá. Beda tým, ktorí sa hlboko usilujú skryť svoju radu pred Hospodinom a ktorých skutky sú v temnote, a hovoria: Kto nás vidí? a kto o nás vie? Ach, vaše prevracanie vecí naruby sa bude pokladať za hrnčiarovu hlinu! Či azda dielo povie o tom, ktorý ho utvoril: Neurobil ma? Alebo povie výtvor o tom, ktorý ho sformoval: Nemal rozum? Izaiáš 29:9–16.

Sestra Whiteová cituje tieto verše a potom dodáva:

„Každé slovo z toho sa naplní. Sú takí, ktorí neponižujú svoje srdcia pred Bohom a nechodia priamo. Skrývajú svoje pravé úmysly a udržiavajú spoločenstvo s padlým anjelom, ktorý miluje lož a pácha lož. Nepriateľ vkladá svojho ducha na mužov, ktorých môže použiť na zvädzanie tých, čo sú čiastočne v temnote. Niektorí sa čoraz viac nasiakajú tmou, ktorá prevláda, a odkladajú pravdu pre blud. Prišiel deň označený proroctvom. Ježiš Kristus nie je pochopený. Ježiš Kristus je pre nich bájkou. V tomto štádiu dejín zeme sa mnohí správajú ako opití ľudia. Zastavte sa a žasnite; kričte a volajte; sú opití, ale nie od vína; potácajú sa, ale nie od opojného nápoja. Lebo Hospodin vylial na vás ducha hlbokého spánku a zavrel vaše oči. Prorokov a vašich vodcov, vidcov, prikryl.‘ Na mnohých, ktorí sa domnievajú, že sú ľudom, ktorý bude vyvýšený, dolieha duchovná opitosť. Ich náboženská viera je práve taká, ako je

predstavená v tomto Písme. Pod jej vplyvom nemôžu kráčať priamo. Vo svojom konaní robia krivé chodníky. Jeden a potom druhý sa kníšu sem a ta. Pán na nich hľadá s veľkou ľútosťou. Cestu pravdy nepoznali. Sú vedeckými osnovateľmi a tí, ktorí mohli a mali pomôcť pre svoj jasný duchovný zrak, sú sami oklamani a podporujú zlé dielo.“

„Udalosti týchto posledných dní čoskoro nadobudnú rozhodujúci ráz. Keď sa ukáže, čím tieto špiritistické zvody v skutočnosti sú — tajným pôsobením zlých duchov — tí, ktorí v nich zohrali svoju úlohu, stanú sa ako ľudia, ktorí prišli o rozum.“

„Preto Pán hovorí: Keďže sa tento ľud približuje ku mne svojimi ústami a svojimi perami ma ctí, ale svoje srdce vzdialil ďaleko odo mňa a jeho bázeň pred mnou je naučená podľa ľudského príkazu, preto, hľa, ja budem ďalej konať podivuhodné dielo medzi týmto ľudom, podivuhodné dielo a div; lebo múdrosť jeho múdrych zanikne a rozumnosť jeho rozumných bude skrytá. Beda tým, ktorí hlboko ukrývajú svoju radu pred Hospodinom, ktorých skutky sú vo tme a ktorí hovoria: Kto nás vidí a kto o nás vie? Veru, vaše prevracanie vecí naruby bude pokladané za hrnčiarovu hlinu. Či azda dielo povie o tom, ktorý ho urobil: Neurobil ma? Alebo výtvor povie o tom, ktorý ho utvoril: Nemal rozum?“

„Je mi predložené, že vo svojej skúsenosti sme sa stretávali a stretávame práve s týmto stavom vecí. Muži, ktorí mali veľké svetlo a podivuhodné výsady, prijali slovo vodcov, ktorí sa pokladajú za múdrych, ktorí boli Pánom veľmi uprednostnení a požehnaní, no vyňali sa z Božích rúk a postavili sa do radov nepriateľa. Svet má byť zaplavený zdanlivo presvedčivými bludmi. Jedna ľudská myseľ, prijímajúc tieto bludy, bude pôsobiť na iné ľudské mysle, ktoré premieňali drahocenné dôkazy Božej pravdy na lož. Títo muži budú oklamani padlými anjelmi, hoci mali stáť ako verní strážcovia, bdejúc nad dušami ako tí, čo budú musieť vydať počet. Zložili zbrane svojho boja a počúvali zvodných duchov. Marí sa nimi účinnosť Božej rady a odkladajú jeho napomenutia i pokarhania bokom; a rozhodne stoja na Satanovej strane, načúvajúc zvodným duchom a učeniam démonov.“

„Duchovná opitosť je teraz na ľuďoch, ktorí by sa nemali potácať ako ľudia pod vplyvom silného nápoja. Zločiny a nepravosti, podvod, klamstvo a nepoctivé konanie naplňajú svet v súlade s učením vodcu, ktorý sa vzbúril na nebeských dvoroch.“

„Dejiny sa budú opakovať. Mohla by som uviesť, čo sa stane v blízkej budúcnosti, ale čas ešte neprišiel. Podoby mŕtvych sa budú zjavovať prostredníctvom dômyselného Satanovho úkladu a mnohí sa spoja s tým, kto miluje lož a koná lož. Varujem náš ľud, že priamo v našom strede sa niektorí odvrátia od viery a budú načúvať zvodným duchom a učeniam démonov, a pre nich sa bude o pravde hovoriť zle.“ Battle Creek Letters, 123–125.

Všetci proroci, vrátane Izaiáša a sestry Whiteovej, označujú posledné dni. V týchto dňoch vodcovia adventizmu „stoja jednoznačne na Satanovej strane a venujú pozornosť zvodným duchom a učeniam démonov.“ Sestra Whiteová predkladá predpoveď, keď hovorí: „Keď sa tieto špiritistické zvody odhalia ako to, čím skutočne sú, — ako tajné pôsobenie zlých duchov, — tí, ktorí v nich zohrávali úlohu, stanú sa podobnými mužom, ktorí prišli o rozum.“ Vedenie adventizmu sa stane podobným mužom, ktorí prišli o rozum, v tom bode dejín posledných dní, keď sa ich opitosť odhalí ako „tajné pôsobenie zlých duchov.“

Dochádza k odpečateniu diela posmievačov, ktorí v posledných dňoch vládnu ľudu v Jeruzaleme. Toto odpečatenie bolo znázornené v Millerovom sne, keď sa Miller modlil a potom sa otvorili dvere. Odohráva sa to tesne predtým, ako na okamih zavrel oči, čím sa označuje samotný záver procesu pečatenia stoštyridsaťštyritisíc. Otvorenie dverí označuje zmenu obdobia milosti a v tom bode sa laodicejské hnutie tretieho anjela mení na filadelfské hnutie tretieho anjela.

V úryvku u Izaiáša sa nachádza zhrnutie zlého diela opilcov Efraima, ktorí sú mužmi, čo „mali stáť ako verní strážcovia“. Toto zhrnutie je vyjadrené takto: „Veru, vaše prevracanie vecí naruby bude pokladané za hrnčiarovu hlinu; či azda dielo povie o tom, ktorý ho urobil: Neurobil ma? Alebo či povie utvorená vec o tom, ktorý ju utvoril: Nemal rozum?“

Millerovo stotožnenie „ustavičnej obete“ buď s náboženstvom pohanstva, alebo s pohanským Rímom je v konečnom dôsledku symbolom satana, lebo satan aj pohanský Rím sú obaja predstavení ako drak.

„Teda kým drak v prvotnom zmysle predstavuje satana, v druhotnom zmysle je symbolom pohanského Ríma.“ The Great Controversy, 439.

Keď sestra Whiteová hovorí o mužoch, ktorí v posledných dňoch vládnu v Jeruzaleme, uvádza: „Niektorí sa nasiakajú temnotou, ktorá prevláda, a pravdu odkladajú bokom kvôli bludu. Nastal deň, na ktorý ukázalo proroctvo. Ježiš Kristus nie je pochopený. Ježiš Kristus je pre nich bájkou.“ V roku 1901 začal jeden z vedúcich predstaviteľov adventizmu z Nemecka zavádzať falošný pohľad odpadlíckeho protestantizmu na „ustavičnú“ v knihe Daniel. Tento názor stotožňuje „ustavičnú“ so službou Krista vo svätyni, alebo s nejakou obmenou tejto myšlienky. Hovorím o nejakej obmene, pretože v priebehu dejín, ktoré nasledovali po roku 1901, boli na toto bludné učenie kladené rozličné dôrazy, no tieto falošné názory vždy vedú k záveru, že „ustavičná“ predstavuje nejaký druh Kristovho diela.

Klenot, ktorým bolo učenie o „každodennej“, ktoré Miller označil za satanský symbol, je v adventizme posledných dní symbolom Krista. Keď bol tento názor predstavený v roku 1901, len veľmi málo ľudí prijalo stanovisko, že „každodenná“ je symbolom Krista, a nie symbolom Satana; no do tridsiatych rokov bol klenot učenia o „každodennej“, ktorý Miller vytiahol zo žily pravdy nachádzajúcej sa v 2. Tesaloničanom, druhej kapitole, zavrhnutý, tak ako bolo v roku 1863 zavrhnuté aj „sedem časov“ z 3. Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly. Niekde v dejinách od roku 1863 až po tridsiate roky adventizmus zmenil vodcov, bez toho, aby si to uvedomil.

„Bratia, vidím vaše nebezpečenstvo, a opäť sa pýtam: Vy, ktorí blúdite, vynakladáte nejaké úsilie napraviť zlo? Duše môžu klopýtať na svojej ceste a kráčať v temnote, pretože ste neurobili priame chodníky pre svoje nohy. Ak zastávate zodpovedné postavenia, tým naliehavejšie vás prosím, pre dobro vlastných duší i pre dobro tých, ktorí k vám vzhliadajú ako k vodcom, čiňte pokánie pred Bohom za každé urobené pochybenie a vyznajte svoj omyl.

„Ak pestujete zatvrdilosť srdca a pre pýchu a samospravodlivosť nevyznáivate svoje pochybenia, budete ponechaní napospas satanovým pokušeniam. Ak sa nebudete kajať ani nevyznáte, keď vám Pán odhalí vaše chyby, jeho prozreteľnosť vás bude znovu a znovu privádzať na tú istú pôdu. Budete ponechaní, aby ste robili omyly podobného druhu, budete

naďalej postrádať múdrosť a budete nazývať hriech spravodlivosťou a spravodlivosť hriechom. Množstvo zvodov, ktoré budú prevládať v týchto posledných dňoch, vás obkľúči a vy zmeníte vodcu, a nebudete vedieť, že ste tak urobili.“ Review and Herald, 16. december 1890.

Posmievační muži, ktorí vládnu nad ľuďom Jeruzalema, ktorí sú mužmi „na dôverných postaveniach“, budú „nazývať hriech spravodlivosťou a spravodlivosť hriechom“ a „zaiste, vaše prevracanie vecí naruby bude pokladané za hrnčiarovu hlinu; či azda povie dielo o tom, ktorý ho urobil: Neurobil ma? Alebo povie utvorená vec o tom, ktorý ju utvoril: Nemal rozumu?“ V postupujúcej vzbure počas štyroch generácií adventizmu tí, čo sú na dôverných postaveniach, menia vodcov, a ani o tom nevedia. Nevedia o tom, lebo postupne a sústavne odmietali dôkazy o svojich bludoch. V tejto postupujúcej vzbure „múdrosť ich múdrych zahynie a rozumnosť ich rozumných mužov sa skryje.“

Prevrátiť veci naruby a budú nazývať hriech spravodlivosťou a spravodlivosť hriechom. Symbolom tejto vzbury je učenie o „každodennej“, ktoré bolo pre Millera satanským symbolom a ktoré adventizmus dnes stotožňuje ako symbol Krista. To, čo kedysi bolo kotvou, ktorá ustanovovala rámec prorockých výkladov Williama Millera, sa teraz stalo symbolom opitosti posmešných mužov, ktorí vládnu nad ľuďom Jeruzalema. Symbolika spojená s „každodennou“ v knihe Daniel žiarila jasne ako slnko, keď bola rozpoznaná v Millerovej schránke na počiatku adventizmu, no v posledných dňoch táto pravda žiari desaťnásobne jasnejšie, lebo číslo desať je symbolom skúšky a pre staroveký Izrael bola desiata skúška skúškou poslednou.

Moderní farizeji „pripisovali“ „Kristove skutky“ „satanským silám“ a pohanstvo označovali za „svätú Božiu moc“.

„Farizeji zhrešili proti Duchu Svätému. Svoj dar reči použili na to, aby zneuctili Vykupiteľa sveta, a zaznamenávajúci anjel zapísal ich slová do nebeských kníh. Svätú Božiu moc, zjavenú v Kristových skutkoch, pripisovali satanským silám. Nemohli poprieť Jeho podivuhodné skutky ani ich pripísať prirodzeným príčinám, a tak povedali: ‚Sú to skutky diabla.‘ V nevere hovorili o Božom Synovi ako o obyčajnom človeku. Skutky uzdravenia vykonané pred nimi, skutky, aké nijaký človek predtým nevykonal ani vykonať nemohol, boli zjavením Božej moci, no oni obviňovali Krista, že je v spolku s peklom. Tvrdohlaví, zachmúrení, so srdcom tvrdým ako železo, rozhodli sa zavrieť oči pred každým dôkazom, a tak spáchali neodpustiteľný hriech.“ Manuscript Releases, zväzok 4, 360.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v našom uvažovaní o rozhojnení poznania, ktoré bolo odpečatené v hnutí prvého anjela.